

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov: **1/ I. G.**, bytom B., **2/ J. G.**, bytom J., **3/ B. G.**, bytom J., žalobcovia 1/ až 3/ zastúpení advokátom JUDr. M. Katunským, so sídlom Floriánska 16, Košice, proti žalovaným: **1/ Ing. L. R.**, bytom L., zastúpená advokátom JUDr. Vlastimilom Klepáčom, so sídlom Krmanova 16, Košice, **2/ A. K.**, bytom S., **3/ M. M.**, bytom B.L., zastúpený advokátom JUDr. Vlastimilom Klepáčom, so sídlom Krmanova 16, Košice, **4/ B. G.**, bytom S., **5/ Mgr. L. M.**, bytom L., B., zastúpený advokátom JUDr. Ladislavom Scholczom, so sídlom Krmanova 16, Košice, **6/ M. M.**, bytom P.B., **7/ P. S.**, bytom P., zastúpený advokátkou JUDr. Evou Hudákovou, so sídlom Dlhý rad 17, B., **8/ SETA – TRADE – SK s.r.o.**, so sídlom Kopčianska 65, Bratislava, IČO: 44 063.504, **9/ Poľovnícke združenie DUJAVA**, 086 35 Becherov, IČO: 31 957 323, **o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy a určenie vlastníckeho práva**, vedenej na Okresnom súde Bardejov pod sp.zn.6 C /161/2011, o dovolaní žalovaného 5/ proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 12. februára 2014 sp.zn. 10 Co /68/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bardejov uznesením z 30. apríla 2013 č.k. 6 C /161/2011-204 rozhodol, že nezastavuje konanie, nakoľko prekážka litispendencie, ktorú namietali žalovaní 1/, 3/ s 5/ v konaní nie je daná a nie je preto dôvod na zastavenie konania ani v časti. V danom prípade nemožno hovoriť o totožnosti účastníkov konania, keďže v konaní Okresného súdu Bardejov pod sp.zn. 1C/161/2011 sú na strane žalobcov J. G. a B. G. a na strane žalovaných I. G. a Ing. L. R., zatiaľ čo v konaní pod sp.zn. 6C/161/2011 sú na strane žalobcov I. G., J. G. a B. G. a na strane žalovaných je až deväť účastníkov konania, a ani predmet konania nie je totožný. V konaní pod sp.zn. 1 C/1 61/2011 je predmetom konania iba určenie, že kúpna zmluva zo dňa 25. augusta 2008 je neplatná v časti, ktorou predávajúca I. G. odpredala

Ing. L. R. v podiele 1/2 k celku nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k.ú. B. vedené Správou katastra B. na LV č. X., zatiaľ čo vo veci sp.zn. 6C/161/2011 predmetom konania určenie, že celá kúpna zmluva zo dňa 25. augusta 2008 je neplatná, a tiež určenie, že žalobkyňa 1/ podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností podrobne špecifikovaných v petite zmenenej žaloby.

Na odvolanie žalovaných 1/, 3/ s 5/ Krajský súd v Prešove uznesením z 12. februára 2014 sp.zn. 10 Co /68/2013 napadnuté uznesenie potvrdil podľa § 219 ods. 2 O. s.p. Uviedol, že súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Na týchto správnych skutkových zisteniach a posúdení sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania. Odvolací súd sa plne stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, ktorý správne uzavrel, že nemožno hovoriť o totožnosti veci, ak v konaní sp.zn. 1 C/161/2011 sa rieši medzi dvoma žalobcami a dvoma žalovanými otázka neplatnosti len časti zmluvy a v konaní sp.zn. 6C/161/2011 medzi tromi žalobcami a deviatimi žalovanými na jednej strane otázka neplatnosti celej zmluvy a na druhej otázka určenia vlastníckeho práva.

Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalovaný 5/ dovolanie s tým, že mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Za procesnú vadu tejto povahy označil absolútnu nepreskúmateľnosť napadnutého uznesenia a ako ďalší dôvod uviedol s poukazom na § 237 písm. d/ O.s.p., že vo veci sa už skôr začalo konanie. Konštatujúc, že sú dané dovolacie dôvody v zmysle § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. žalovaný 5/ žiadal napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušiť.

Žalobcovia 1/ až 3/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že dôvody, ktoré uviedol žalovaný 5/ nie sú dané, preto navrhli dovolanie zamietnuť a uplatnili si náhradu trov odvolacieho konania.

Žalovaní 1/ a 3/ sa pripojili vo svojom vyjadrení k dovolaniu podanému žalovaným 5/.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p., poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., skúmal bez nariadenia

dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Občiansky súdny poriadok vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Pokiaľ je odvolanie zásadne prípustné (ak Občiansky súdny poriadok v prípade niektorých rozhodnutí výslovne neustanovuje inak), dovolanie – naopak – je prípustné, len ak to Občiansky súdny poriadok výnimočne uvádza. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto mimoriadnosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu. Dovolanie v danom prípade smeruje proti uzneseniu, preto (odhliadnuc od prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. – k tomu viď ďalej), pri posudzovaní jeho prípustnosti treba vychádzať z ustanovenia § 239 O.s.p. V zmysle § 239 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu

na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. V zmysle § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V predmetnej veci odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa, a preto prípustnosť dovolania z týchto ustanovení nie je možné vyvodit'.

Dovolanie žalovaného 5/ by vzhľadom na vyššie uvedené bolo procesne prípustné, len ak v konaní na súdoch nižších stupňov došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (aj uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (vid' napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. nie je významný subjektívny názor (tvrdenie) dovolateľa o existencii vady tejto povahy, ale len záver (zistenie) dovolacieho súdu, že k takejto vade skutočne došlo.

Žalovaný 5/ procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až c/ a g/ O.s.p. nenamietal; existencia väd tejto povahy ani nevyšla najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Žalovaný 5/ v prvom rade tvrdí, že odvolací súd mu v konaní odňal možnosť pred súdom konať, vychádzajúc z toho, že rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za nedostatočne odôvodnené, arbitrálne a nepreskúmateľné.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – vid' napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazeráť do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „Dohovor“) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ale právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentmi procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (vid' tiež II. ÚS 76/07).

Judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) už dávnejšie považuje nepreskúmateľnosť rozhodnutia za „inú vadu konania“, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá.

Správnosť takéhoto nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu o sťažnostiach proti tým

rozhodnutiam najvyššieho súdu, ktoré zotrvali na právnych záveroch súladných s R 111/1998 (vid' napríklad rozhodnutia ústavného súdu sp.zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 481/2011, IV. ÚS 208/2012, IV. ÚS 90/2013, I. ÚS 287/2014). Dovolací súd osobitne poukazuje na to, že ústavný súd v náleze z 30. januára 2013 sp.zn. III. ÚS 551/2012 konštatoval, že „sa väčšinovým názorom svojich senátov priklonil k tej judikatúre najvyššieho súdu, ktorá prijala záver, že nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku nezakladá vadu konania podľa § 237 O.s.p., ale len tzv. inú vadu konania podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“.

Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol stručne rozhodujúci skutkový stav, a prijaté právne závery primerane vysvetlil (dovolací súd sa ich správnosťou nezaoberal). Z odôvodnenia napadnutého uznesenia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dospel k záveru, že skutkové alebo právne závery odvolacieho súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu

ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Obsah spisu v ničom nedáva podklad pre záver, že na daný prípad sa vzťahuje druhá veta stanoviska R 2/2016.

Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaného.

Treba dodať, že súdy rozhodovali o procesných podmienkach konania, na základe tvrdenia žalovaných (1./3/ a 5/), ktorí namietali prekážku vo veci konať, keď o tej istej veci prebiehalo skôr začaté konanie. Súd prvého stupňa podrobne vysvetlil svoj záver o nesprávnosti tohto názoru žalovaných a vydal v konaní samostatné uznesenie, hoci si túto otázku mohol vyriešiť v rozhodnutí vo veci samej. Napriek tomu odôvodnenie jeho uznesenia spĺňa atribúty, ktoré sú kladené na odôvodnenie procesných uznesení. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvého stupňa a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť uznesenia odvolacieho súdu s potvrdzovaným uznesením vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa, stačí, ak v odôvodnení iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie uznesenia súdu prvého stupňa.

Pokiaľ dovolateľ namietal, že uznesenie dovolacieho súdu je zaťažené vadou podľa § 237 písm. d/ O.s.p., t.j. že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, nesprávne vyložil, napriek zastúpeniu advokátom, obsah tohto ustanovenia vo vzťahu k napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu. Odvolací súd nerozhodoval vo veci samej, ale len o uznesení, ktorým súd prvého stupňa nezastavil konanie pre prekážku skôr začatej veci a o tomto predmete konania rozhodoval odvolací súd prvýkrát a ani nemohlo byť o tomto procesnom rozhodnutí odvolacieho súdu začaté skôr konanie. Krajský súd konal len o odvolaní proti uzneseniu o nezastavení konania vo veci sp.zn. 6 C/161/2011 Okresného súdu B..

V tej časti dovolania, v ktorej žalovaný 5/ uvádza, že „sú dané všetky tri dôvody obsiahnuté v § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p. na odôvodnenie dovolania jeho dovolania“, žalovaný 5/ z hľadiska obsahového okrem vád (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.) namieta zrejme, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Nesprávne právne posúdenie je síce relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) úspešne uplatniteľný v procesne prípustnom dovolaní, nesprávne právne posúdenie ale prípustnosť dovolania nezakladá (viď R 54/2012 a tiež ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp.zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v § 239 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania.

Pokiaľ žalovaný 5/ v dovolaní poukázal aj na § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., dovolací súd uvádza, že tzv. iná procesná vada konania je v zmysle tohto ustanovenia relevantný dovolací dôvod, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní; sama vada tejto povahy ale prípustnosť dovolania nezakladá.

I keby prípadne k vade tejto povahy došlo, nezakladala by prípustnosť dovolania žalovaného 5/.

So zreteľom na to, že prípustnosť dovolania žalovaného 5/ nevyplýva z ustanovenia § 239 O.s.p., nepotvrdila sa existencia ním namietaných procesných vady konania (§ 237 písm. d/, f/ O.s.p.), ani ďalších väd uvedených v § 237 O.s.p., najvyšší súd odmietol jeho dovolanie ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. a § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.).

O trovách dovolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa.

Najvyšší súd o trovách dovolacieho konania nerozhodol z dôvodu, že súdy nižších stupňov o náhrade trov prvostupňového a odvolacieho konania doposiaľ právoplatne nerozhodli.

V danom prípade treba pri rozhodovaní o trovách dovolacieho konania posúdiť viacero otázok, ktoré na súdoch nižších stupňov neboli dosiaľ riešené a posúdené v právoplatnom rozhodnutí súdu o trovách konania. Najvyšší súd, ktorý v dovolacom konaní nevykonáva dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.), nemá procesné nástroje na to, aby si pre účely svojho rozhodovania obstaral potrebné skutkové podklady. Navyše, ak by v takomto prípade o trovách dovolacieho konania predsa len rozhodol, bolo

by jeho rozhodovanie spojené s posudzovaním takej otázky významnej aj pre rozhodovanie súdov nižších stupňov o trovách prvostupňového a odvolacieho konania, ktorá má byť vyriešená a právoplatne rozhodnutá najskôr týmito súdmi.

Z týchto dôvodov najvyšší súd zastáva názor, že ak dovolací súd rozhoduje o dovolaní proti rozhodnutiu, ktorým nebolo rozhodnuté o trovách konania, rozhodne o trovách dovolacieho konania súd prvého stupňa (viď – i keď sčasti v odlišnej situácii vydané – napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp.zn. 3 Cdo 49/2014, 3 Cdo 358/2015, 3 Cdo 97/2014).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 10. mája 2016

JUDr. Soňa Mesiarkinová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová